

βλήτου ἢ πάσης ἄλλης οἰασθήποτε. Αὐτὸς ἀνάπτει τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης, ἥτις προξενεῖ τὸν θάνατον τῆς ὑπερφιλανθείας (τοῦ ἐγώισμοῦ) καὶ ὑπερτερεῖ πᾶσαν ἄλλην ἀγάπην.

»Εἰς τὸ θαῦμα τοῦτο τοῦ θελήματός του, πῶς νὰ μὴ γνωρίσῃ τις τὸν Λόγον δημιουργοῦ τοῦ κόσμου!

»Οἱ θεμελιωταὶ τῶν θρησκειῶν δὲν ἔσχον ποτὲ οὐδὲ καὶ τὴν ιδέαν τῆς μυστηριώδους ταύτης λέξεως, ἥτις εἶναι ἡ οὐσία τοῦ χριστιανισμοῦ ὑπὸ τὸ καλὸν ὄνομα τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Ὡστε λοιπὸν τὸ μεγαλειότερον θαῦμα τοῦ Χριστοῦ ἀναντιρρήτως εἶναι ἡ βασιλεία τῆς ἀγάπης.

»Αὐτὸς μόνος κατώρθωσε νὰ ἀνυψώσῃ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου μέχρι τοῦ ἀοράτου, μεθυσίαν του, ἕως συντελείας τῶν αἰώνων· αὐτὸς μόνος ἐν τῇ θυσίᾳ ταύτῃ ἐδημιούργησε δεσμὸν μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς.

»Πάντες οἱ πιστεύοντες ἐν εὐαγγελίᾳ αἰσθάνονται τὴν ἀξιοθαύμαστον ταύτην ἀγάπην, ἀγάπην ὑπεράνθρωπον, ἀγάπην θείαν· φαινόμενον ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν καὶ ἀντίληψιν, ἱερὸν πῦρ, μετακομισθὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τοῦ νέου τοῦτου Προμηθέως, τὸν ὁποῖον ὁ Χρόνος, ὁ μέγας οὗτος πανδαμάτωρ καὶ ἐκμηδενιστὴς, δὲν ἠδυνήθη μήτε νὰ φθεῖρῃ, μήτε νὰ περιστείλῃ τὴν διάρκειάν του· ὅπερ Ἐγὼ, ὁ Ναπολέων, θαυμάζω ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, διότι συχνάκις ἐσκέφθην περὶ αὐτοῦ. Καὶ τοῦτο ἀποδεικνύει σαφέστατα εἰς ἐμὲ τὴν ἀπόλυτον θεότητα τοῦ Χριστοῦ!!!

»Ἐγὼ συνεπάθουν εἰς τὰ πλήθη, τὰ ὅποια ἀπέθνησκον ὑπὲρ ἐμοῦ. Ἄπαγε ὁμως τῆς βλασφημίας νὰ κάμω σύγκρισιν τινα μεταξὺ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν στρατιωτῶν μου καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, δύο γεγονότων κατὰ τοσοῦτον διαφερόντων ἀλλήλων, ὅσον καὶ αἱ αἰτίαι, αἱ ὑποκινούσαι αὐτά.

»Ἐκτὸς τούτου ἀπαιτεῖτο ἡ παρουσία μου, ὁ ἤλεκτρισμός τοῦ βλέμματός μου, ἡ φωνή μου, μία λέξις ἐξερχομένη ἐκ τοῦ στόματός μου, διὰ ν' ἀνάψῃ τὸ ἱερὸν πῦρ εἰς τὴν καρδίαν αὐτῶν.... Βεβαιότατα κατέχω τὸ μυστήριον τῆς μαγικῆς ταύτης δυνάμεως, ἥτις κατεξουσιάζει τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ τὸ μεταδώσω εἰς ἄλλον· οὐδεὶς τῶν στρατηγῶν μου ἔλαβεν αὐτὸ ἐξ ἐμοῦ, ἀλλ' οὐδὲ καὶ τὸ ἐφαντάσθη ποτέ. Δὲν ἔχω δὲ καὶ τὸ πλεονέκτημα ἐκεῖνο τῆς διαιωνίσεως τοῦ ὀνόματός μου, καὶ τῆς ἀγάπης μου εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ ἐκτελέσω τεράστια ἄνευ τῆς βοηθείας ὑλικῶν μέσων καὶ τῆς τύχης.

»Τώρα ὅτε κατὰκειμαι ἐν τῇ Ἀγίᾳ Ἐλένῃ, τώρα ὅτε εἰμαι μόνος καὶ προσηλωμένος ἐπὶ τοῦ βράχου τούτου, τίς μάχεται καὶ κατακτᾷ αὐτοκρατορίαν ὑπὲρ ἐμοῦ; Ποῦ εἶναι οἱ αὐλικοὶ εἰς τὰς δυστυχίας μου; Τίς μὲ ἐνθυμεῖται; Τίς φροντίζει περὶ ἐμοῦ ἐν Εὐρώπῃ; Τίς ἐνέμενέ μοι πιστός, ποῦ εἶναι οἱ φίλοι μου; Μάλιστα, σεῖς δύο· ἡ τρεῖς, τοὺς ὁποίους ἡ ἐμπιστοσύνη σας θὰ ἀπαθανάτισῃ· σεῖς συμμετέχετε τῶν δεινῶν μου, σεῖς παρὰμυθεῖτε τὴν ἐξορίαν μου (ἐν-

ταῦθα ἡ φωνὴ τοῦ αὐτοκράτορος ἔλαβεν ἰδιότροπον τινα τάσιν, μίγμα εἰρωνικῆς μελαγχολίας καὶ βαθείας λύπης). Ναι, ἡ ὑπαρξίς μας ἔλαμψεν ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρότητι αὐτῆς ἐν τῷ διαδήματι, ἐν τῇ ὑπερτάτῃ ἐξουσίᾳ· καὶ ἡ ὑπαρξίς σου ὁμοίως, Βερτράνδε, ἀντενάκλα τὴν αἴγλην ταύτην, ὡς τὸ στεγάσμα τοῦ ἀσύλου τῶν ἀπομάχων, κεχυσόμενον ὑφ' ἡμῶν, ἀντανάκλα τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Ἀλλ' ἤδη ἐπῆλθεν ἡ δυστυχία καὶ ὁ χρυσὸς ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξηφανίσθη. Ἡ λαίλαψ τῶν συμφορῶν καὶ αἱ ὕβρεις, αἵτινες μὲ κατακλύζουσιν ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, ἀπήγαγον καὶ τὸ τελευταῖον ἔρμα (σαβούραν). Δὲν εἴμεθα πλέον τι παρὰ μόλυβδος, στρατηγὲ Βερτράνδε, καὶ μετ' οὗ πολὺ θὰ γίνωμεν καὶ σποδός.

»Τοιαύτη εἶναι ἡ εἰμαρμένη τῶν μεγάλων ἀνδρῶν! Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ τοῦ Καίσαρος, ἡ τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἔπειτα λησμονούμεθα! Τὸ ὄνομα ἐνός κατακτητοῦ, ὡς καὶ τὸ τοῦ αὐτοκράτορος, ἀποβαίνει ἐφεξῆς θέμα σχολαστικόν! Τὰ κατορθώματά μας ὑποπίπτουν εἰς κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις ἐνός παιδαγωγοῦ, περιοδικῶς ἐκθειάζοντος ἢ ὑβρίζοντος ἡμᾶς.

»Ὅποια καὶ ὅποσα ἐπικρίσεις καὶ κατακρίσεις γίνονται περὶ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'! Μόλις ἀπέθανε, καὶ ὁ μέγας βασιλεὺς ἐγκατελείφθη μόνος, μονώτατος ἐν τῷ ἐν Βερσαλλίαις κοιτῶνί του, ὑπὸ τῶν ἰδίων του αὐλικῶν καὶ ἱσως ἀντικείμενον γέλωτος, διότι δὲν ἦτο πλέον ὁ κυριάρχης τῶν! Ἦτο πτώμα, φέρετρον, τάφος, ἀποτρόπαιον τι, ὑποκείμενον εἰς ἀποσύμβασιν.

»Ἐτι μικρόν—καὶ αὐτὸ τοῦτο θὰ συμβῇ καὶ εἰς ἐμὲ αὐτόν.... Δολοφονηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Ἀριστοκρατίας, ἀποθνήσκω πρόωρος, τὸ δὲ πτώμα μου, θάπτομενον εἰς χῶμα, καὶ αὐτὸ ὁμοίως θὰ γίνῃ σκωλήκων βρῶμα καὶ δυσωδία....

»Ἰδοὺ ὁ ὅσον οὕτω προορισμὸς τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος.... Ὅποιον χάσμα μεταξὺ τῆς μεγίστης μηδαμινότητός μου καὶ τῆς αἰωνίου βασιλείας τοῦ Χριστοῦ κηρυττομένου, ἀνακηρυττομένου, ἐγκωμιαζομένου, ἀγαπωμένου, λατρευομένου καὶ ζῶντος ἐφ' ἀπάσης τῆς ὑψηλῆς.... Εἶναι τοῦτο θάνατος; Δὲν εἶναι μᾶλλον ἀθανασία; Οὗτος εἶναι ὁ ἀθανάτος θάνατος τοῦ Χριστοῦ, οὗτος ὁ τοῦ Θεοῦ....

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐσιώπησε καὶ ἐπειδὴ ὁ στρατηγὸς Βερτράνδος ἐπ' ἱσῆς ἐσιώπα «Δὲν ἐννοεῖς, ἐπανελάβεν ὁ αὐτοκράτωρ, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι Θεός; Αἶ, καλῶς! σύγγνωθί μοι, διότι ἠπατήθην ὀνομάσας σε στρατηγόν μου.»

Ἡ ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΗ ΒΙΒΛΟΣ

Ὁ Λιονέλ δὲ Μοντφόρδ ἦτο λίαν σκυθρωπός. Διατί ἄρα γε; κεκτημένος ἱκανὴν περιουσίαν καὶ ἔχων φιλόστοργον σύζυγον καὶ δύο προσφιλῆ τέκνα, ἐδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ πλέον τι πρὸς εὐτυχίαν του;

«Τί σε ταρασσεύει, ἀγαπητὲ σύζυγε;» ἠρώτησέν αὐτὸν ἡ Ἰουλίττα δὲ Μοντφόρδ, «ἀπὸ πολλοῦ μετέβληθης ἐπαίσθητός; οὐδενὸς στερεῖσαι, καὶ ὁμως εἰσαι

περίλυπος και μελαγχολικός. Τὴν κεφαλὴν ἀγέεις ἢ τὴν καρδίαν;»

«Οὐδέτερον, ἀγαπητὴ» ἀπεκρίθη ὁ Λιονέλ, «ἡ ὑγεία μου εἶναι ἐξαιρετος, καὶ αἱ εὐλογίαι μου πρὸς αὐτὴν». Ἀλλὰ στεναγμός ἀκούσιος διέκοψε τοὺς λόγους του, καὶ ἡ ἀνήσυχος γυνὴ ὡσαύτως ἐστενάξαεν, ἰδοῦσα σαφῶς ὅτι ὑπῆρχε τι ἐν αὐτῷ, ὅπερ δὲν ἐδύνατο, ἢ δὲν ᾔθελε νὰ εἴπῃ εἰς αὐτήν.

Φεῦ! τὸ πρᾶγμα εἶχεν οὕτως—ὁ Λιονέλ ἐπιέζετο ἠθικῶς. Ἦτο βαρύνων πεφορτισμένος, ἔχων ἀνάγκην ἀνακούφισως καὶ ἀγνοῶν πού νὰ εὕρῃ αὐτήν. Ἦσθάνετο ὅτι ἦτο ἁμαρτωλὸς καὶ ἐζήτει μέσον, δι' οὗ ἐδύνατο νὰ συγχωρηθῶσιν αἱ ἁμαρτίαι του. Διότι κατὰ τὸν ΙΕ'. ἐκεῖνον αἰῶνα δὲν ὑπῆρχε Βιβλος ἀνοιχτή, εἰς ἣν νὰ δύνωνται πάντες νὰ προστρέχωσιν καὶ εὐρίσκωσι συγχώρησιν καὶ εἰρήνην.

Ἀληθῶς ἡ Γραφὴ εἶχε μεταφρασθῇ ὑπὸ τοῦ Βίβλεφ, ἀλλ' ἦτο βιβλίον ἀπηγορευμένον διότι οἱ ἱερεῖς προέβλεπον ὅτι ἡ ἰσχὺς αὐτῶν ἤθελεν ἐκλείψει, ἐάν ποτε ὁ λαὸς ἀνεγίνωσκεν ἐλευθέρως τὴν εὐλογημένην Βίβλον. Ὅθεν, ἐπειδὴ συνέφερον αὐτοῖς νὰ κρατῶσιν τὸν λαὸν ἐν ἀμαθείᾳ καὶ δεισιδαιμονίᾳ, οὐ μόνον ἐκήρυσσον ὅτι Αὕτη ἦτο βιβλίον ἐπικίνδυνον καὶ μόνον ὑπὸ τῶν σοφῶν ἐννοούμενον, ἀλλὰ καὶ τὰς πολιτικὰς ἀρχὰς κατέπεισαν ν' ἀπαγορεύσωσι τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς ὑπὸ τὰς αὐστηροτάτας τοῦ νόμου ποινὰς.

Ὁ Λιονέλ κατέφυγεν εἰς τοὺς ἱερεῖς ζητῶν παραμυθίαν καὶ ἀνακούφισιν, ἀλλ' οὗτοι διώρισαν μόνον τινὰς κανόνας καὶ λατινικὰς προσευχὰς, αἵτινες ὅμως οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀφῆρσάν ποτε τὸ φορτίον ἐκ τῆς καρδίας του. Ἐπὶ τινες λοβοὶ ἦσαν τὸ μόνον, ὅπερ ἐδυνήθησαν νὰ προμηθεύσωσιν αὐτῷ λιμώττοντι διὰ τὸν Ἄρτον τῆς Ζωῆς. Ἀλλὰ «τὸ φῶς ἐλήλυθε» δι' αὐτὸν καὶ ἦτο ἤδη ἔτοιμον νὰ φωτίσῃ τὴν ἐν τῷ σκότει καμμένην ψυχὴν αὐτοῦ.

Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν, ἀγνοῶ τίνι τρόπῳ, ὁ Λιονέλ ἀπέκτησε Βίβλον τινά.

Βίβλον! Τὸ τοσοῦτον σικεῖον εἰς ἡμᾶς ἱερὸν βιβλίον, ὅπερ ἐκτετυπωμένον ἦδη εἰς ἑκατοντάδας διαφορῶν ἐκδόσεων καὶ μεγεθῶν, οὐ μόνον εἰς πᾶσαν οἰκίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶν δωματίον σχεδὸν τῆς οἰκίας ὑπάρχει. Βιβλίον, ὅπερ ἕκαστος δύναται εὐκόλως νὰ προμηθευθῇ, καὶ θέλησιν μόνον ἔχων πρὸς τοῦτο, δύναται ἐλευθέρως ν' ἀναγινώσκῃ. Δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν ὁποῖον αἶσθημα κυριεύει ἄνθρωπον, πρῶτον ἡδὴ ἐν τῇ ζωῇ του ἀνοίγοντα τὴν Βίβλον; Εὐτυχῶς ὁ Λιονέλ ἐδύνατο ν' ἀναγινώσκῃ καὶ εἶχεν ἀναμφιβόλως ἀναγνώσει τὰς αὐστηρὰς τῶν ἱερῶν ἀπαγορεύσεις· ὅθεν ἐκρυπτε τὸ βιβλίον εἰς τὰ μᾶλλον ἀπόκρυφα μέρη, ἔνθεν ἐξάγων αὐτὸ νυκτὸς ἐμελέτα τὰ ἐμπειρεχόμενα τοῦ δὲ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ ὁδηγοῦντος τοὺς λόγους εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ, ἠσθάνετο ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶχεν ἀφαιρέσει ἀπ' αὐτοῦ τὸ φορτίον τῶν ἁμαρτιῶν. Καὶ μέχρι τοῦδε μὲν ἀνεγίνωσκε κρυφῶς, ἀλλ' ἤδη τοῦτο ἦτο ἀδύνατον, διότι ὥφειλε νὰ κηρύξῃ τὰ εὐαγγέλια.

Ὅντως, ἡ σύζυγός του εἶχεν ἤδη παρατηρήσει τὸ ἐπὶ τοῦ προσώπου του εὐτυχὲς μεδίωμα, καὶ ῥώτησεν αὐτὸν περὶ τοῦ αἰτίου τῆς μεταβολῆς.

«Μὴ θαυμάσῃς ὅτι εἶμαι εὐθυμὸς», ἀπεκρίθη οὗτος, «διότι εὗρον τὴν θεραπεία τῶν ἁμαρτιῶν μου. Ἀκουσον τίς ἐστὶν αὕτη «Πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, ὅτι Χριστὸς Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι», ἄρα θέλει σῶσει καὶ ἐμὲ καὶ πάντας τοὺς ἀληθῶς ζητοῦντας αὐτόν».

«Τίς σοι εἶπε τοὺς ὠραίους τούτους λόγους;» ῥώτησεν ἡ σύζυγός του μετὰ θαυμασμοῦ.

«Ἐγὼ αὐτὸς ἀνέγνων αὐτοὺς, ἀγαπητὴ, καὶ σὺ ὡσαύτως ὀφείλεις νὰ μετᾴσχῃς τῆς ἀπ' αὐτῶν εὐτυχίας. Οἱ λόγοι εὐρίσκονται εἰς τὴν Γραφήν».

Ἡ Ἰουλία δὲ Μοντφόρδ ἐσκίρτησε καὶ ὠχρίασεν.

«Εἰς τὴν Γραφήν! Ἐτόλμησας Λιονέλ; Ἀγνοεῖς ὅτι ἐπικεῖται θάνατος τοῖς ἀναγινώσκουσιν αὐτήν, καὶ προσέτι, ὅτι κατὰ τοὺς ἱερεῖς εἶναι ἐπιβλαβὲς βιβλίον;»

«Ναί, εἰπὸν σοι ἤδη ὅτι πρέπει νὰ μετᾴσχῃς τῆς εὐτυχίας μου» ἀπήντησεν ὁ Λιονέλ, καὶ ἐξαγαγὼν τὸ βιβλίον ἐκ τοῦ κόλπου του, ᾔρξατο ν' ἀναγινώσκῃ πρὸς αὐτήν.

Ἐκτοτε ἀνεγίνωσκον ὁμοῦ τακτικῶς τὸν Λόγον, καὶ τοῦ Πνεύματος πάλιν συνεργούντος, ἀμφότεροι ἐπληροῦντο τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων τῆς πίστεως καὶ ἐλπίδος.

Προσεχῶς ἐκλήθησαν τὰ τέκνα εἰς μετάληψιν, καὶ οὕτω, προϊόντος τοῦ χρόνου, ἅπανα ἡ οἰκογένεια ἠνώθη εἰς μελέτην τοῦ Θείου Λόγου. Πόσον ἀπληστῶς ἤκουεν ἡ μικρὰ Μάβελ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Γουσταύου τὰς ὁλως νέας εἰς αὐτὰ ἱστορίας τοῦ Εὐαγγελίου, ἐρωτῶντα ἐπανειλημμένως τὸν πατέρα των περὶ τῶν μᾶλλον ἀρεστῶν αὐτοῖς χωρίων.

Δι' ὧραι αὗται ἦσαν εὐτυχεῖς, καὶ τοι οἱ γονεῖς ἐγίνωσκον τὸν περιμένοντα αὐτοὺς φοβερὸν κίνδυνον καὶ αἰείποτε ἐπηγρύπνουσαν, ἔτοιμοι νὰ κρύψωσι τὸ βιβλίον εἰς τὴν πρώτην κατ' αὐτῶν ἐξέγερσιν. Ἐπὶ τέλους ὅμως ἔληξαν αἱ γλυκεῖαι αὗται ὧραι τῆς μελέτης. Μαθόντων τῶν ἱερῶν ὅτι ὁ Λιονέλ συνείηζε ν' ἀναγινώσκῃ τὴν Γραφήν, συνελήφθη οὗτος αἵφνης καὶ ἀπήχθη εἰς τὴν φυλακὴν, ἔνθεν, φεῦ! οὐδέποτε ἐπανῆλθε διότι τολμήσας ν' ἀναγινώσκῃ τὴν διαθήκην, ἦν ὁ Θεὸς κατέλιπε τοῖς ἀνθρώποις, ἐπλήρωσε τὴν ποινὴν διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ζωῆς ἀποθανὼν μάρτυς τῆς ἀληθείας.

Πόσον εὐγνώμονες ὀφείλομεν ἡμεῖς νὰ ἤμεθα ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν τοιαύτη τις ἀπαγόρευσις, ὅτι ἕκαστος δύναται νὰ κρατῇ τὴν ἁγίαν Γραφήν ὑπὸ τὴν ἄμπελον, ἢ ὑπὸ τὴν συκὴν, ἐπὶ τῆς θύρας τῆς καλύβης, ἢ ἐπὶ τοῦ ὄρους τοσοῦτον ἀφόβως, ὅσον καὶ ἐν τῷ κεκλεισμένῳ αὐτοῦ θαλάμῳ. Πόσον εὐγνώμονες ὅτι πάντες δυνάμεθα ν' ἀναγινώσκωμεν ἐλευθέρως καὶ μαθηθῶμεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἡ Ὁδὸς καὶ ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωὴ καὶ ὅτι δι' Αὐτοῦ δυνάμεθα νὰ τύχωμεν ἀφέσεως καὶ εἰρήνης!

Ὡ, ἄς φροντίσωμεν νὰ ὠφεληθῶμεν ἐκ τῶν προνομιῶν ἡμῶν τούτων· προνομίων, ἅπερ ὁ Αἰονὲλ καὶ πολλοὶ ἄλλοι κατὰ τοὺς ζοφώδεις ἐκείνους ἐπόθησαν, ἀλλ' οὐδέποτε ἀπῆλαυσαν. Ἄς προσέξωμεν, ἵνα μὴ αὐτὴ αὐτὴ ἡ Γραφὴ ἐγερθῇ εἰς κρίσιν καθ' ἡμῶν ἐν τῇ Ἑσχάτῃ ἡμέρᾳ.

Τὴ νεῖότη μας! ποῦ 'ς σὰ βαθειὰ πελάγη βυθισμένη,
Πέρνει τὸ κύμα ἄλογο, καὶ τὸν ἄρρὸ στολίδι,
Καὶ τρέχοντας, καὶ τρέχοντας 'ς τοὺς βράχους ξαποστένει.
Γιὰ μιὰ στιγμή—σταλαγματιὰ φωτὸς ὅπου μᾶς δίδει!
Γιὰ μιὰ στιγμή, τὴ λάμψι τῆς 'ς τὸ πρόσωπό μας χύνει,
Καὶ φεύγοντας ὀπίσω τῆς σκοτάδι μᾶς ἀρίνει.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

Ὅλοστρωτο ἀπὸ λούλουδα, γιομάτο μὲ δροσοῦλα,

Τοῦ Μάϊ τοῦ γλυκοχάραγμα 'περήφανο προβάλλει,
Καὶ κάθε νεῖότη διαλεχτὴ, κάθε μικρὴ πεδοῦλα,

Ποτίζει τὴν καρδοῦλα τῆς μὲ τοῦ Μαΐου τὰ κάλλη.
Διόλου δὲν ἄλλαξε αὐτὸς, δὲν τὸν γερνοῦν οἱ χρόνοι,
Τὴ νεῖότη μας τὴ δύστυχη αὐτὴν ἀλλάζουν μόνη!

Ἀκόμα ὁ ἥλιος 'ς τὰ βουνὰ βαθειὰ, βαθειὰ πλαγιάζει,

Καὶ μόνο γλυκοχάραγμα τὴ φύσι βαλσαμώνει,
Κάθε κλαδάκι καὶ πουλὶ 'ς τὸν ἴσκιό του κουρνιάζει,

Καὶ σὲ κορφοῦλα πλαταυνιάς τὰ νανουρίζει ἀηδόνι.
Προβάλλει ὦρα μυστικὴ, ὦρα γιομάτῃ κάλλη,
Χαρὰ 'ς τὴ νεῖότη ποῦ 'μπορεῖ νὰ ξαναπέξῃ πάλι!